

Meie Mats.

Nr

2016

24.

Hõiska, laula, Matsikene!
Sõlmigu nalja su meel,
Wisaku pilget su keel!
Suu sul „saksu“ nuhtlegu,
Sõnad „suuri“ karistagu!

Küll sa waiki jõuad olla,
Kui saad walju wahi alla,
Hallide müüride wahale,
Kitsa kongi keskele!

Jeesus ja kodanlane.

Jules Lameti ainetel.

Karjased kumardasivad ja läksivad ära. Targad ei olnud veel tulnud.

Maria magab sõimes nagu woodis ja hoiab oma rinna peal lapsukest Jeesust.

Lapsuke on kõwaste põhu sisse mäsitud. Tal on soe ja hea.

Joosep tuktub kummulikäänatud käre peal istudes.

Koidab. Wana, lagunenud ufse pragude ja aukude mahelt tungiwad nõrgad, kahwatanud walgufetiired sisse.

Sammud. Keegi läheneb wäljaspoolt laudale, wõtab ufse lahti, pistab pea sisse ja imestab: Hm!

Ustub sisse.

— Tere hommikust!

Joosep (tõuseb püsti, uniselt). Tere hommikust!

— Wabandage, et tülitän.

Joosep (segaselt). Pole wiga midagi.

— Lubage küsida, mis õigusega, õigust ütelda, teie siin wiibite?

Joosep. M-m-m-m-m. . . .

— Ja mis teie, õigust ütelda, siin teete?

Joosep. M-m-m . . .

— Seft mina, kui teada tahate, mina: Mutzius Nasika, olen jelle lauda peremees. Ja julgen küsida, kellega mul, õigust ütelda, auu rääkida on?

Joosep nimetab oma nime, waese mehe moodi auupalikul.

Muzzius Nasika. Kudas? Teie ütlesite Joosep? Puusepp Naatsaretist? Mis olete ise peremees, wõi töötate meistri juures? Kas teil suur artell on? Wõi töötate päiwiti? Patent on teil? Ja, õigust ütelda, kudas puusepa äri Naatsaretis läheb.

Joosep. (Abitult ümber wahtides) Auulif herra . . . auulif herra . . .

Muzzius Nasika (tähtsalt). Aga ma ei saa fiiski, õigust ütelda, aru, mis puusepal Joosepil, Naatsaretist, minu laudas tegemist on, ja veel niisugusel halwal ajal?

Joosep. Jfta veel niisamasugusel alandlikul toonil, ühtelugu kumardades seletab, kudas: „see sündis neil päiwil, et sõna keisrist Augustusest wälja läks, et kõik maailm pidi üleskirjutatud saama. Ja kõik läksid end lastma üles kirjutada, igaüks oma linnas. Siis läks ka Joosep Kalilea maalt Naatsareti linnast üles Juuda maale Daaweti linna, mis hüütakse Betlemmaks, seepärast, et ta ennast pidi lastma üleskirjutada Maria, oma kihlatud naisega, kes oli käima peal . . .“

Muzzius. No ja, no ja . . . Üleskirjutamine . . . Naatsaret . . . Betlemm . . . Kõik see on õigust ütelda, waga tõenäolif . . .

Joosep. Ühe sõnaga: Wõeraistemajas polnud ruumi ja meie jäime õõseks lageda taewa alla ja Marial tuli sünnitamise aeg kätte. Selles seisutorras tegime otsuseks siin lautas ulualust otstida. Uskuge, mul ei olnud mingisugust kurja mõtet. Kinnitan, meie ei tee teile mingisugust kahju. Ja wiimaks, laut polnud luffus ka ühli.

Muzzius (naeratates). Noh see puudus veel, et teie olets lufu lõhkumiseaga mu lauta tunginud. Joosep Meie armastime ka, et ega siin keegi ei ela.

Muzzius. Ja jah! See kõik on waga ilus. Aga mispärast teie, õigust ütelda, minu käest luba ei küsinud.

Joosep. Mida?

Muzzius. Luba, minu lautas aset wõtta.

Joosep. Heldene aeg, aga kudas ma pidin teid tundma!

Muzzius. Aga mu armast, see ei ole ju kellegi wastus.

Joosep. Ma tean ifegi, et ilma lubata hea ei ole. et peremehe käest peab küsima . . .

Aga, kust ma teadfin teid otstida?

Muzzius See, õigust ütelda, ei puutu minusse. Kel jänu, sellel jalad.

Joosep. Aga saage ometi aru, praegu kuulen ma esimest korda teie nime.

Muzzius. Aga waadake, lauda ufse kohal seisab lauake minu nimega.

Joosep. Oli pime, me ei näinud.

Muzzius. Wäga wõimalif. Aga teie wanne inimene peaks ometi wähemalt teadma, et kus omandus, seal ka omanik on.

Joosep (meeleheitel). Jumala pärast, andke meile andeks. Wuidugi oleme me süüdlased. Kui teie soowite, peame meie wuidugi ära minema. Aga waadake, misõiguse seisutorras meie oleme. Urge wihastage, lubage.

Muzzius. Heldene aeg, ega ma sellepärast ei räägi, ega ma mõni metslane ei ole. Kui teie juba lord siia olete tulnud, siis wõite siia jääda, seni kui teie abikaasa paremaks saab. Ma räägin ainult korra pärast ja, õigust ütelda, tahan seda teile selgetks teha, et teise omandust ilma peremehe lubata mitte tarwitada ei tohi.

Joosep. Südamest tänan teid . . . Ja uskuge, teie ei saa oma seadust mitte kahjatsema. Seft teadke: see lapsukene siin sõimes, see pole keegi muu, kui Messias.

Muzzius. Kes?

Joosep. Messias. Maailma Arapeastja, keda juudid juba jadanded aastad oot wad.

Muzzius. Noh, sellega pole mul tegemist. Mina olen Rooma kodanik ja, õigust ütelda, juudidüsimus ei huwita mind sugugi.

Joosep (imestufe pärast kaja lahutades). No...

Muzzius. Ja fiis, mul on auu . . . head jälleägemist.

Joosep (kumardades). Meil on nõnda kahju
Teie olete nii hea . . . meie oleme teile nii tänu-
likud . . . nii tänulikud.

Mužius. Pole miga, ma ütlesin juba:
jääge minu lauta nii kauaks kui soovite, kui ise
soovite . . . (ulse pealt). Aga siiski pean ma teile
weel fõrd ütleva, et ilmaaegu oli see, et teie
minu käest luba ei küsinud . . .

Kaksteistkümmend aastat hiljem. Paasapäha.
Jerusaleem, turu poolne osa. Must, elav uulits.

Joosep ja Maria käivad ja nutavad. Iga
ühe vastutuleja käest küsivad nad midagi. Ima-
mesed väristavad pead, kehivad õlastid.

— Poiss? . . . Kui wana? . . . Mustad
juuksed? . . . Ei tea, ei ole näinud . . . Kes te
ise olete? . . . Ei ole siit? . . . Wäitfesi linnast?
Näha kohe . . . Iffa teete teie nii moodi! Siin
on pealinn, siin ei tohi wedeleda, siin peab sil-
mad lahti hoidma . . .

Wõeras, musta filmadega, hästi riides olem,
rammusa näoga isand tuleb Jerusalemma kredit-
ühisuse ruumidest wälja. Ta pani praegu jookswa
arwe'e hea summa kulda ja hõbedat ja on praegu
kõige paremas tujus. Järsku näeb ta Joosepiti ja
Mariat.

Wõeras. Wabandage! Teie olete nii kur-
wad ja nagu otsiks midagi? Kas ma teile kudagi
moodi abiks ei wõi olla.

Joosep. Mu Jumal! Keda ma näen!
Herra Mužius Nasika?!

Mužius. Ha! Ka mina tunnen teid nüüd
ära. Teie, õiguft ütelda, olete seesama juut, kes
fõrd ilma lubata nii ilusaste minu lautas elas.
Ha-ha-ha!

Joosep. Ah, herra Nasika, meil on nii
kahju, nii kahju!

Mužius. Pole midagi, pole midagi. Ha-
ha-ha! Ma teen muidu nalja, aga mispärast teie
praegu nii kurwad olete.

Joosep. Ah, herra Nasika! Meil juhtus
suur õnnetus. Mõtlege ometi: Meie poeg, seesama,
kes seekõrd teie lautas sündis . . .

Mužius. Kuhu teie ilma lubata asufite.

Joosep (südame piinas). Jah, ilma lubata.

Maria. Meil on nii kahju!

Mužius. Oh, armas aeg! Kas maksab
seda meelde tuletada? Ma teen nalja. Ha-ha-ha!

Joosep. Jah, waadake, seesama poeg kadus
meil pühade aeg ära ja meie otsime teda igalt
poolt, aga ei leia.

Maria. Juba kolmat päewa.

Joosep. Juba kolmat päewa!

Mužius Nasika. Kolmat päewa? Siis
on asi tõsine. Teie andsite muidugi politfseile teada?

Joosep. Muidugi mõista. Aga isegi teate,
miskugune politfsei siin Jerusalemmas on . . .
Ja nii rikkad pole meie ka, et neile pihku wõiks
pista . . .

Mužius. Ja ja . . . Kurb, õiguft ütelda,
wäga kurb lugu.

Maria. Meie käifime kõik oma sugulased
ja tuttawad läbi. Keegi pole teda näinud.

Mužius. Teate, õiguft ütelda, mul on
nüüd prii aega. Kui teie soovite, ma wõiks ai-
data teie poega otsida. Jerusalemma politfseis on
mul mõned tuttawad.

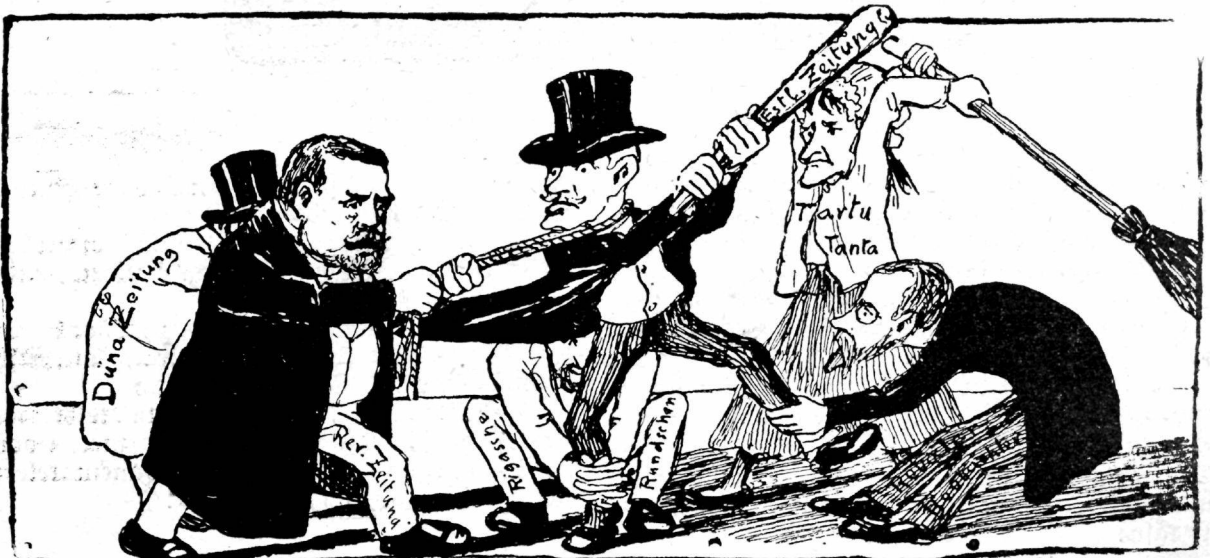
Joosep. Meie oleme teile nii tänulikud.

Mužius Nasika tutwuste läbi saadi warsti
teada, et keegi saladuslik poiss juba kolmat päe-
wa templis wiibib ja õpetatud mehi oma tarku-
suga wäga imestama paneb, sest ta waidleb nen-
dega kõige raskemate küsimuste üle ja lööb oma
mõistustega kõige targemad kirjatundjad üle.

Maria. Wiimaks ometi! See on tema.

Joosep. Muidugi, keegi muu ei wõi see
olla. See on otse tema mood!

Mužius (naeratades). Hehehe! Kui ma
ma fõrd jennaseid wanemaid näeks, kes oma
last mitte geniuseks, wõi ilmameheks ei peaks.

Walge wares — ehk uus heal Balti sakste ajakirjanduses.

„Tohtri“ kônetunnil.

Kehra sepp katsub haiget läbi.

Aga harilik poisj templis oli tõesti Jeesus. Jeesus ja kodanlane. Jmestanud kuulajad seisivad tema ümber ja kuulatafiwad, kudas ta, nagu mängides, kirjatumdjate ja wanemate keerulised küsimised ära kostab ja neid oma küsimistega kitsikusesse ajab. Muizius Nasifa wäärutas laites pead

— Misjugune enneaegne tarkus! Misjugune warane mõistmine! Aga kus on laste kohane wiisatus ja aurfartus wanemate wastu?!

Maria, hea meele pärast, et poeg jälle käes on, unustas kõik oma kurbtused ära ja tähendas ainult tafa:

— Poeg, mispärast oled sa meie nõnda tei-

nud, waata sinu isa ja mina oleme find õieti waewaga otfinud.

Jeesus. Mis pärast teie mind otfisite? Et teie ei teadnud, et ma ses pean olema, mis mu isa pärast on?

Maria ei wastanud midagi, pööras ainult kõrwale, et filmi weerenud pisaraid ära pühkida.

Aga Muizius Nasifa oli pahane.

— No waadake, — hüüdis ta teiste wastu, — waadake, imestage, misjugune meie noorsugu on! Waat kudas niid lapsed wanematele wastawad! Oh ajad, oh elukombed!

* * *

Kudas metallivabriku kontoris uusi töölisi vastu võetakse.

Ja nad katsusiwad sinu neerud ja sisekonna läbi — sest, wõib olla, ehk on seal midagi kahtlast ehk punast.

Jälle oli laheksateisikümmend aastat möödas. Halwas, wäikefes linnafesef Galilea järme ääres. Salk halwaste riides proletarlasti. Nende keskel noor inimene, just nagu nende ülem: kuiwanud, pruuni juukstega, walge purju riie üle selja. Muzius Nofika läheb neist tuttawa kaupmehega ajades mööda, kellega ta praegu head kaubad kokku tegi.

Muzius. Kes see on? Humitam mees!

Kaupmeee. See on meie majas kõige uuem uudis. Jeesus Naatsaretist, puusepa Joosepi ja Maria poeg. Temast räägitakse nüüd meie ümbruses palju. Ta on uue usu kokku seadnud ja kuulutab Jumala riiki.

Muzius. Jumala riik? Mis asi see on?

Kaupmeee. Jah, mina ei wõi selle üle teile ka midagi lähemat seletada. Aga selle Jeesuse üle kinnitawad kõik ühel healel, et ta on õpetaja, prohwet ja hea kõ emees . . .

Muzius. Õpetaja? Prohwet? Kõnemees? Siis on, õigust ütelda, meie ees praegu üks miiting? Kas teie maal on miitingud lageda taewa all lubatud?

Siiski läheneiwad nad salgale, kelle keskel Jeesus seisib ja kõneles. Dse seltsamal filmatilgul ütles keegi Jeesusele: Sinu ema ja wennad on tulnud ja tahawad sinuga rääkida. Jeesus ütles rääkijale:

— Kes on minu ema ja kes on minu wennad?

— Aha, — rõemustas Muzius — seefama ta on, ma ei ole eefinud! Jtka oma moodu! Just neist sõnadest tunnen ma ta ära. Johannefe ja Jakobuse saatel kõndis Jeesus pikkamisi mööda tallast. Neile tuli noormees wastu, kelle näo peal jõgawaid kurbtuse jälgesid naha oli.

Jeesus (nooremehel). Käi minu järel!

Noormees. Jsfand! Luba, et ma enne lähen ja oma isa maha matan.

Jeesus. Las' surnud oma surnuid maha matta, aga sina mine ja kuuluta Jumata riiki.

Muzius. Hm. Siinamaani arwasin ma, et isa mahamatmine pojale mitte üfna tühi asi ei ole, waid nagu, õigust ütelda, kohus.

* * *

Pulmadeft Kana linnas, Galilea maal, wõttis Muzius auuõderana osa ja oli selle imeteo pealtnägijaks, mis wee wiinaks muutis. See meeldis talle.

— Puhas töö! — ütles ta kiites oma naabritele. — Jseäraniis kui seda tähele panna, et meie siin kaugel metsanurgas elame. . . Aga kui teie, õigust ütelda, kord Rooma lähetsite ja sealseid Siiria kunstimehi waataksite. . .

Imeteo läbi tehtud wiin oli maitfem ja kange. Pulmalised wõtsiwad endid täis. Muziuse peenemad tundmused jaiwad selle läbi haawatud. Temas ärkas Petlemma karfufefeltfi auulige üles.

— Joomise edendamine — lausus ta fihwtifelt, — see on, õigust ütelda, prohwetil kohta wäga imelik töö.

* * *

Rülatee walmiwa wilja wahel.

Muzius sõidab Jerusalemma. Tema wanfres on üleni tuifefstega täidetud puuriifid, lastifefi, kornifefi täis, neid wiib ta Jerusalemma tempelisse müügile.

Lokkawa wilja wahel, nagu Muzius seda

wantrist selgeste näeb, tittumad Jeesus ja tema jüngrid wiljapäid, hõõruwad peo peal puruks ja jöömäd.

Üks teekäija juut waatab nende peale wi-haga ja hirmuga.

M u ž i u s. Need waesjed mehed, nagu näha, ei hakka teise omandust tarwitades risti ette heitma!

S u u t. Häbematad. Ja seda teemad nad hingamispäewal!

M u ž i u s. Peaasi ei ole mitte hingamispäewas. Olgu päew mis tahes, kuritegu jääb ikka kuriteoks.

S u u t. Ma näen, teie olete wäljamaalane. Aga otse selle wastu, peaasi on just selles, et nad hingamispäewa rikuwad. Aga et nad mõne wiljakõrre ära tittuwad, sest pole wiga, sest Mo-fese käsus on öeldud: „Oma ligimese põllust mööda minnes wõid ja oma käega wiljapäid tittuda.“

M u ž i u s, Kudas nõnda! Wiljapea, mu herra, ei ole küll suur asi, aga ta on niisama teise omandus, kui iga teine asi. Mul pole auu teie Mo-fest tunda, aga kui ta niisugust sea-dust wälja annab, siis ei teata, õigust ütelda, ma-japidamisest mitte maifugi!!

Oma tuifestega jõudis Muzius just selsamal filmapilgul templisse, kui Jeesus ohwriloomadega kauplejate wastu wälja astus ja neid wälja ajas „palwemajast, mida nad rõõmliauguks oliwad muutnud.“

Kaupmehed jooksiwad, wandusiwad ja hulusiwad. Buuridest wäljalastud tuifested keerlesiwad mööda pühakoda ja istusiwad templi simpside peal.

M u ž i u s: Oho! Hea, et ma hiljaks jäin; minu omad, kõige wähemalt, jääwad alles. Pole parata midagi, wiime nad aga tagasi. Auustatud herra, hei, auustatud herra!

Üks kaupmees (jookstes): Mis teil on?

M u ž i u s: Mis see kõik tähendab?

K a u p m e e s: Wõi minagi seda tean.

M u ž i u s: Teil, wõib olla, ei olnud ehf patenti?

K a u p m e e s: Di, oi, patent oli.

M u ž i u s: Aga sel puhul, õigust ütelda, õigus on ju teie pool!

K a u p m e e s: Minge, seletage temale õigusest... Di, oi! (jooksed ära).

M u ž i u s (püha wiha täis): Oma elu ajal pole ma ialgi hullemat omanduse-õiguse tallamist näinud.

(Särgneb.)

Sea nõu.

Kui sa tittuuse puhul tahad midagi õieti ette wõtta, siis mine ja küsi peaministri käest nõu ja tee otse tema nõuandmise wastu.

„Наш. рас“.

Hindrekule.

Ta waga põllumees
Ning hoolas „rahwamees“,
Tal ajalehed olemas,
Mis Eestil „walgust“ jagamas.
Tal ladus ehtsad masinad,
Mis „kõigest kõige paremad“
Ja siiski ime odawad,
Et tahtmatalt sa ostma pead.

Kuid siiski waene „rahwamees“
On ikka püsti häda sees:
Ei rahwas auu tal üles näita,
Ei kaup ostmas tal ka käida,
Weel mõned tõstwad walju kära:
„Ta sakstel müünud ennast ära!“

„Arge karite! Sest waata, ma kuulutan teile ülemaalist wõimu, sest melle on täna Riia linnas kinnitatud see kõdukond, mis on ere, see ülemaaline partei. Auu olgu Tõnnisfonile Tartus, Riia parunile rahu ja punased saagu kooti!“
Nõnda pajatafiwad Koodijaanlaste papid, peale oma parteise ke finnitust.

S. Siatamm.

Milal Jisakus piiblipüha peetakse.

Pärtli Peeter: „Mil ajal teil Jisakus piiblipüha on?“

Kurejala Hans: „Ma — siis kui õpetaja rohurias õunad walmis saawad — wot siis meil ka piibel püha tuleb.“

Nüüdsel ajal arusaamata.

Wana 80-aastane eit (nähes, kudas sol-datid ühest talupereft sisse, telfest wälja sõeluwad ja noorimehi enestega ühes weawad): „Oh, ja Sumalutene! Wõi jälle endine nekruti-wõtmine tagasi tul'd... Hea oli, et Me-jõe poisid minemal aastal kinni pandi, oletk teised pidanud nüüd kõik solbatiks minema.“

Tõst.

Õida aga peale!

Üks „wintis“ mees heitis kraawi puhtama ja sirutas ruumi puudusel, wõi tont teab, mis põhjusel, oma siidi sukadega ja pandla kingadega koitwad põgitti üle maantee. Waras tuli ja arwas sukad ja kingad omad olema, wõttis need külma rahuga ära ja toppis wanad susfid asemele. Matuse aja pärast tahab postipois sealt mööda sõtta, näeb aga jalgu teel ja karjub: „Hei, wanamees, korja oma jalad!“ Mees ajab ennast istukile, wahib jalgu ja lausub uueste kraawi heites: „Õida aga peale! Et need minu jalad ole! Minu omadel oliwad siidi sukad ja pandlatega kingad, nendel on paljalt wanad susfid!“

Rahwa suust Wihunane.

Opetajaherra.

Aleks. Tarto.

Pahas tujus popsis õpetajaherra omas kabinetis kallist hawanna sigarit. Eila õhtu oli jälle wäikene „õhtukene“ olnud. „Õhtukeseks“ nimetati õpetaja pool seda, kui ta oma sõpradega kuhugile „rauliku“ nurka kokku kogus ja seal kaarta lüües paar pudelit schampajerit ära tühendas. Eila oli õpetajaherral paha õhtukene olnud, kaarta lüües oli ta ligi paarkümmend hõbe seeklit kaotanud. Praegu murdis ta selle üle pead, et kudas see juhtuda wõis, et tema kes Jumala abiga, nagu ta ise nimetas, iga kord wõitnud oli, eile kaotama pidi.

— Pagana asi — otsustas õpetajaherra, tugewat „mahwi“ tulde lastes. Ta oli kindel, et wanasarwik teda tingimata eila kiusamas oli käinud. Ta oleks seda asja weel rohkem järele kaalunud, kui teda keegi wana inimene segama ei oleks tulnud. Wana inimene teadustas nimelt, et Reet Riba ära olla surnud ja kadunu wiimane soow olla olnud, et armuline õpetajaherra ise teda mataks.

— Hm — mõtles õpetajaherra. Ta tundis kadunud wanainimest väga hästi, juba selle poolest, et see õpetaja prouale, kõik küla uudised täpi pealt õigeste oli teadustanud.

Jah see oli siis, kui wanainimene elas, nüüd aga kui, ta surnud oli, ei olnud õpetajaherral temast enam midagi kasu. Ja kadunu wiimane soow, et õpetajaherra ise teda matma tuleks? . . .

— Ei — otsustas õpetajaherra kindlaste, — mina teda ei mata, küll köster matab.

Wanainimene aga ei tahtnud sellega kuidagi rahul olla ja seletas edasi:

— Noh ehk tulewad õpetajaherrad ikka, ta oli ju ka wana Jumala kartlik inimene. Ja pealegi—siin pitsitas wana inimene silmad ka walaste kinni, just nagu teaks ta, et see, mis ta nüüd ütelda tahab, tingimata mõjub, — jättis ta õpetajaherrale waewa tasuks kakskümmendwiis rubla pärida. Ehk wõtawad õpetajaherrad waewaks ja tulewad teda maha matma. — lõpetas ta, Kakskümmendwiis rubla, see on ju teine tera kohe, see mõjus õpetajaherra peale kui elektri säde.

— Ah see armas emakene ongi surnud? ja mina matan ta ise maha! . . .

Ja tõeste õpetajaherra mattis waese wanainimese, kes selleks otstarbeks terve elu aeg kahtkümmend wiit rubla oli korjanud, ise maha. Haual pidas ta pika ja südantliigutawa kõne, kõne lõpul jõudis ta otsusele, et kadunu ees tingimata taewariigi ukсед niipea, kui see aga sinna jõuab awataks.

Kui matus peetud, sõitis õpetajaherra rõemsal meelel kodu poole; kotis krabises jälle kahe-

kümnewieline, mille ta eila kaotanud oli Kodu jõudes wõttis ta armsa wanakese mälestuseks wäikese „pitsi“ ja silitas pehme leentooli peal istudes rõemsal meelel, oma armastusega kaswatatud paksu kõhtu.

Siis näljad.

— Kuule Mats poeg! Kas löid hobusele ka rauad heaste alla?

Mats: Kõit naelad läkšivad heaste fiske, ühel rga torakas ots wälja.

*

Mütsid maha.

Mehed tahwad hoolega maja palksüd ja ei tee nägemagi, et Siis krahw ligemale tuleb.

Krahw: „Surjused, krahwherra tuleb! Mütsid maha!

Mehed teewad nagu oleks nad kookunud, wahiwad taewa poole ja sõnawad: „Di, meiep näe siin ülewal sarnast lindu lendawat.“

Krahw: „Surjused! Ega siis krahwherra mõni liud pole, waid wega suur saks, kelle ette teie peab see müts maha panema.“

Mehed: „Silmapilk, ja ühe ropjuga on krahwherra enefe müts ta oma jalge ees.“

*

Lütarlaste koolis. Kooliõpetaja ühelt plikalt: „Oma õpetajat peab auustama; kas teda ka armastama peab? — Jah muidugi, kui ta ilus on!

— Sa wõiksid minu jaoks küll sadatuhat wõtta — oled ju wiljamuretsemise jaoksõnnekas. Waata, seal wõtawad kait. Sa oled ju salanduumil ja wõid sellepärast julgeste awatult warastada.

Tarwastu uued teomehed.

Aga see sündis, et junkrute wiha süttis põlema rahwa wastu, kes elab õhtu pool Asia- maast ja põhja-hommiku pool Saksamaast ja waata nemad saiwad üpris täis wiha kui kalku- nid ja nemad ajasiwad orjad, kes päris rahwa seast, ära oma juurest, et neid ei pidanud teps olema. Ja nad läkitasiwad käsud Wolga äärde, mis on kaugel hommiku pool Baltimaast, et sealt pidiwad uued orjad tulema, kes armu leiaks isandate silma ees. Aga waata nüüd sündis rändamine. Ja kõige esimesed neist sinatsetest armuleidnutest isandate ees jõudsiwad maale, mida hüütakse Tarwastu, neid oli kokku nelikümmend ja kolm meest ja kõige rängem neist- sinatsetest kaalus 6 leisikat, mis on ära seletatud: keskmise lamba raskus. Pikkust oli neile antud, aga jämedust ei sugugi. Aga nüüd saiwad junkrut täis hirmu — ja nemad hüüdsiwad: „Kes harib meie põllud ja kes teeb meie tööd, sest neid sinatseid ei wõi meie wälja saata — kui ilm tuulene.“

Sakslane. Peterburis.

„Bitte sehr, kas see on Nilla wangimaja?“
 „Mis Te arwate! — see on Smolna tütarlaste
 instituut.“
 „Ah soo, soo. Ma arwasin tohe, et midagi sel-
 lesarnast on.“

„Ручь.“

Rütmised ja kostmised.

Mis on sõda? Kui see, mis meil nüüd oli, siis
 et maksa teada meelde tuletada.
 Mis on Gringmuth? Ühe sõnaga: hull koer.
 Mis on duuma? Muud midagi kui kõnesaal.
 Mis on elu? Elu on niisugune arw, mis praes-
 gusel ajal kopitakti wäärt ei ole.
 Kes on Burischlewitsch? Ühe sõnaga: narr.
 Mis on Wenemaa? Wenemaa on nälgimise,
 werewalamise, hädade ja pisarate maa.
 Kes on Stoloopin? Znimene, teada kuulbats.
 Mis ou wangimaja? Kohi, ehk küll kindel, aga
 finna wõiwad kõik sisse saada.

Winstel Klefs.

Raks wanafõna.

— Pihno sõidab, rüüstamist külmab.
 — Wits wabadust, saatsiwad inimesed wangi.
 Сръбна.

Runklutus.

Tarwitataks inimlike elajaid tõfiste
 meeste ühijuses.

Bildikene Peterburi uulitsalt.

Wana tudikene admiral, kes waewalt weel kää-
 jafab, jääb uulitsa nurgal seisatama ja hakkab hoolega
 ühte ärisilti waatlema. Silt on kõrges, päikene pais-
 tab otse filma, wanafõna paneb kää filmade ette ja loeb
 wiimats pool-waljuste:

„Bro = wod = ni = lu ka = los = sid“.

Ta nägu lähneb rõõmsamaks ja ta ütleb rahul olles:
 „Aa! film on admiraliteet“.

„Ручь.“

*

Iga strashnik rubla sai
 „Kramolniku“ eest „natshai“,
 von palja tänuga
 pidi seehord leppima!
 Ega see ka ime ole
 sest „kasnatshel“ tühi kole!
 K. Siatamm.

Sotsialpolitika.

Roorparun: Kuule, papa, mis asi see on „sotsialpolitika?“

Wana parun: Üks päris hirmus asi, noh, waata umbes nii, kui iga kutsari-nabi minu täuga ühest künaft süüa tahab. W—l.

Reiu (teda saatwa paruni poole pöördes): Ütelge, paruni herra, kas see tõsi on, et Tallinnas 80 tuhat inimest elavad.

Parun: Ei — 6 tuhat inimest, teised on tööliised. W—l.

Õpetaja: (isensori abitaasale, kes piibelt loeb) Wäga rõdemustaw näha, et Teie mitte nii kui mõned teised naisterahwad romanide lugemiseega oma aega ei raiska, waid selle kallil raamatuga oma hinge kosutate.

Isensori abitaasa: Minu mees andis piibli sellepärast mulle lugeda, et ma järgi waataksin, kas seal midagi sees ei ole, mille pärast 129 §. põhjal wastutusele saab wõtta. W—l.

Bürokratide tšestel.

Esimene bür.: Kuule, ütke mulle, mis need sotsialdemokratid siis üteti nõuawad?

Teine bür.: Wähem tööd ja rohkem palga.

Esimene bür.: Oh — oh! Siis olen mina ka üks sotsialdemokrat. W—l.

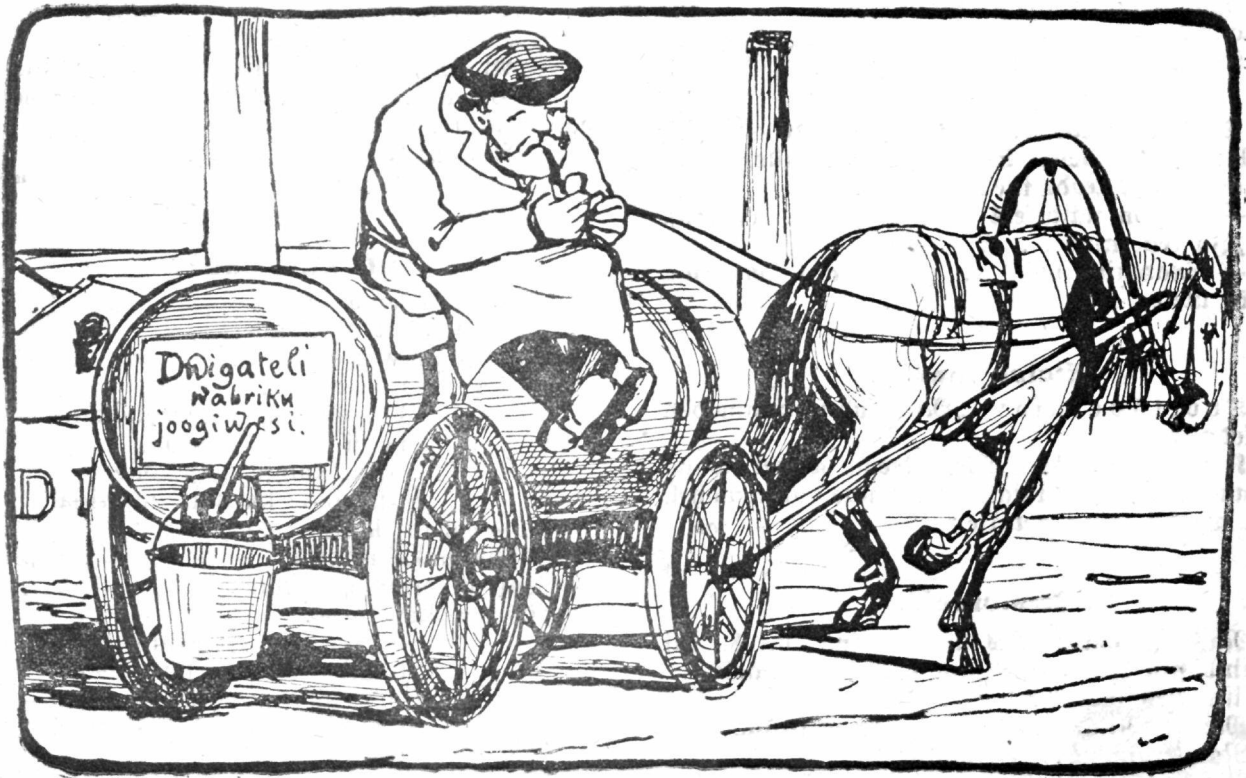
Toimetaja: Teie luuletusest paistab hirmus pessimistlik ilmawaade wälja.

Luuletaja: Asi on üsna lihtne: et ta maks-mata rätsepa-arwe teise külle peale on kirjutud. W—l.

Wabadusewõitleja mõtted.

Warsti saan eht türmituppa,
 Bea eht weeren wangikotta!
 Nuuskurid — kelmid — on osawad,
 Shandarmid — waenlased — wälebad;
 Politseimeestel on terawad kõrwad,
 Luurajad filmad ja nuuskijad ninad.
 Nad mind tabawad toassa,
 Nabitwad kinni lamberssa,
 Panewad püsside wahale,
 Tassiwad kitsasse kongisse!
 Bea eht weeren wangiotta,
 Warsti saan eht türmituppa!

Mart Mõru.

Siin peab tähendama, et see wesi ainult tööliste janu kustuseks on — direktorid ja muud isandad seda juba ei nuusuta.

Wait ja waga kui tall.

Kord meil sündis wäike tüli
 „Mõisawanematega“
 Et mul weidi õigust oli
 Hakkasin siis waidlema!
 Oh, nüüd süttis nende wiha,
 Minu wastu põlema
 Tahtsid mulle otsa teha
 Peksupingil sureta.

Wiimaks hakkasin ma wastu,
 Kui mul surm ju keele peal;
 Wõeti nõuks ju maha lasta —
 Püssimehed olid seal . . .

Mida tegelik elu õpetab.

Silm filma wastu ja hammas hamba wastu
 Kui keegi sulle pahema kõrwa peale lööb, siis
 anna sa tale wastu paremat kõrwa, ja kui keegi
 mõtab sinult kuue, siis tisu sa temalt püksid jalast.

* Koolis.

Koolipois wähetunni ajal: „Mis tund meil
 nüüd tuleb?“

Kooliõpetaja: „Tund, kus tajuda waja“.

Kooliõpetaja seletab parajaste wastandiste
 aimetega sõnu: Ütelge mulle, mis on musta
 wastane?

Koolipois kähku: „Punane“.

Lütarlaste koolis. Kooliõpetaja 16 aastafelt
 plikalt: „Kas teie, Lamm, mõite mulle ütelda,
 mis on usk ja teadmine?“

— Usk on näituseks . . . furg . . . (peatab).

„Ja teadmine . . .?“

— Teadmine on . . . (punastab) jeda ma
 ei mõi ütelda . . .

* Mjaloo tunniist.

Kooliõpetaja: „Mis tead sa duumadest
 kõneleba?“

Koolipois: „Meie teeme wahet wana
 duuma wahel, mida laiali aeti, ja uue duuma wahel,
 mida warsti laiali aetafse.“ gb.

* Restoranis.

Naisterahwas: Mis ütles minu mees, kui
 ta mind siin restoranis sinuga lahkesti näeks . . .
 ja niisuguses olekus?

Mees: Mind huwitab aga teine küsimus.

Naisterahwas: Misjugune?

Mees: Mis ütles sina, kui teaksid, et sinu
 mees seljamaal minutil minu naisega teises res-
 toranis aega mõbda saadab?! . . .

E. J. aots.

Ütles.

— Wõta püha Waimu, — ütles kõster, kui
 leeripoisile sihwala wastu kõrwu pani.

— Kõik jeda waest talupoega nõõriwad, —
 ütles mõisa kuuendik jäneft orafelt ära ajades.

— Ehteks ajab hambad irewili, siis tirib
 puuri, — ütles Kõhula mees, kui keegi küfis mis
 kirjutaja Päts sellega teeb, kes temale wastu jul-
 geb rääkida.

— Ega need jaksad enne kuula, kui teeb wi-
 maks nendega ka „tembu“ ära, — ütles Kihel-
 konna mees, kui mõisnikud healed õpetaja Hõr-
 schelmannile andsiwad.

Nagu.

— Must, nagu nuuskuri südametunnistus.

— Kadus, nagu „Walguš“ ja „Hüüdjä“.

— Hall, nagu ETC-laste meeled.

— Kaitstab raha, nagu walitsus padrunist
 ja poomisendõbrisid.

— Kahaahne, nagu Wiljandi „Koit“.

— Harilik, nagu läbiõsimine.

— Tuttaw, nagu šhandarm.

— Kõemus, nagu pastor karistusefalkade te-
 gemuse ajal.

— Udune nagu „Wirulase“ ilmawaade.

— Suri nälga, nagu „Onia Maa“.

— Lõbus, nagu Kalaranna Jürka.

— Ajutine, nagu edumeelse ajalehe nimi.

— Petab rahwast, nagu mõisa noorherra
 kõõgitõdruksid.

— Ajakohane nagu nagaita.

Mart Mõru.

Nuuskuri laul.

Hiilides ja sala käies

Läbi mitmelt uullitsalt

Leidsin, alewisse jõudes,

Töölist salaplaanidelt.

Siin sind tugew mehekene

Ma ei julge tuupida,

Sirge, kange seljakene,

Siin sind kardan nuutida.

Politseis on kongikene

Lõbukohaks minule,

Seal on piinapaigakene,

Tööline, ka sinule.

Selle nurka sulle annab

Shandarm elukortriks pea,

Kongi sind weel tänakannab —

Selle eest ma seisan hea!

Seal sind, julge mehekene,

Julgen juba tuupida,

Seal sind, sirge seljakene,

Ma ei karda nuutida!

Mõtte terad.

Kus armastus, seal Jumal, kus kuberner — seal veri.

Ilma jumalata ei saa läwenegi, ilma altkäemaksuta ei pääse paigastgi.

Karda jumalat, aga weel rohkem kasakat.

Üks pea — hea, aga kaks ministrite oma — wäga halw.

Nälg pole tädi, admiral pole wend.

Ara waleta — saad ministriks.

Kuulutus.

Ploompuu juurest Tallinnas, on järgmisi oma l u l u l muretsetud asju saada:

Uut palmekoda	80 kop. eest.
Wäikest palmekoda	30 " "
Waimuliku küllaleiba	20 " "
Waikeid tundisi	50 " "
Würst Taaweti koda	1 rbl. "
Zoomise katku	35 kop. "
Ilma ja elu	30 " "
Kõstert ja kohtumeesi	6 " "
Wahepalutefi	50 " "
Inglismaad	30 " "
Kaskeid pattufi	40 " "
Tallinna mustlasi	5 " "
Wanakawala küinesi	20 " "
Elu saladusi	50 " "
Sala süidlasti	30 " "
Saadana kngitust	20 " "
Oma witsasi	10 " "
Wiimist päewa enne surma	12 " "
Miljonäri poega	25 " "
Siberi neiusi	15 " "
Lutheruse sõrmuseid	20 " "
Ristitütreid	20 " "
Waranduse pärijaid	15 " "
Pealiku pruutisi	15 " "
Peastetud orjasi	15 " "
Päris orjasi	10 " "
Wahwaid wõitlejaid	15 " "
Silu ranna tuletorni	6 " "
Tillulest tipsulest	10 " "
Kosilasi	30 " "
Kibuwitsa õisi	50 " "
Õhtsaid lillefi	25 " "
Rõõmutundisi	10 " "
Lõbu päewasi	10 " "
Petlema tähte	10 " "

Peale selle müüakse: Koidulad, Kreuzwalbi, Jakobsoni ja Birkhaußi ä 5 kop. kuna Miina Hermannit ja Anna Haawa eest ä 10 kop. maksta tuleb.

Kuulutuse „parem kui“ kalendrist kofku seadnud.

3oh. Vermontus.

„Lahtised lehed.“

järg ilmub nr. 25. sers.

— Ma olen rõemus et ja ütfinda ei sõida. waid meie kõige parema sõbra adwofadiga . . . , Kuid ära ja mind unusta.

— Oh ei ja kui see juhtuksgi küll adwofat meelde tuletab.

Mets.

*

— Totmetaja herra! palju wõin ma selle oma kirjatöö eest saada?

— Seda filmas pidades, palju wälja kannatade... aga oma kohta wõin kindlasti ütelda — aastaks — kindlusesse kui seda ära trükin.

*

— Kuule, mis asi see amnestia on?

— Ah, amnestia — see on Paks Margareta — ma tean seda sellest, kui Jüri eeluurimise alt lahtit sai — siis õõlbi — nüüd said amnestia ja teisel päewal pandi Paksu Margareta sse.

*

Ühe kõrge ametnikule teatakse: „N. kubermangus on 60 mõijat ära rööwitud, teises — 40, kolmandas . . . „Küll, küll!“ kisen das ametnik, „kas mitte kudagi moodi wähemaga läbi ei saa?“ — „Ah mis te ilmaaegu kardate, kõrgus, need ei ole ju meie omad!“ „Ah so, noh, siis edasi!“

Kats. . .

(Kewade laul.)

Ei kewadest mel rääkida
Weel kuigi palju tohi,
Eht tulnud küll ju kewade
Ja tärkand mullast rohi!

Ei soowi seda kuulda faks,
Mis ihtan ütelda —
Et kewadeid on meil ju faks,
Seal pole kahelda!

Üks kewade, mis tulnud ju
Ei seda keela nad;
Kuid teine noor ja rahutu —
Nad seda wihtawad!

Kes julgeb sellest rääkida
Neid pappi haugutab
Ja herra oma wõimuga
Neid maha kangutab! . . .

Purischkewitsch, sakste advokat ja kaitsja riigivolikogus.
Praegusel pilgul täitsa kaitsevalmis.

P u r i s c h k e w i t s c h .

(Rinaldo-Rinaldini viisil.)

Raugel suures Peetri linnas,
Wene „parlamendi“ sees,
Lollusid teeb Purischkewitsch —
Almakuulus „Wenemees“.

Ei ta astu kõnetooli —
Näitab platfist osawust.
Ei ta sellest miskit hooli,
Et teeb naeru-rabandust

Purischkewitsch liikumata,
Kõivad wälja sirutab —
Loeb lehte. — Juhataja
Jstumise lõpetab.

Solowin see hüüab puhtist:
„Purischkewitsch, kuule mind,
Muidu wõtan sinni tuttist,
Saalist wälja tasfin sind.“

Purischkewitsch wannub, hüüab:
„Wenemees“ ei karda sind!“
Weelgi „kõneleba“ püüab,
Kõigil paisub naerust rind.

Purischkewitsch, must ja wänge,
Balti satstel armas mees,
Duumas kätsemas lange,
Teised furgu naeru sees.

Wiimaks mingi nõu ei aita
„Eõsine“ ei liiguta,
Uja, ahwarda ehk paita,
Kõik jääb ilma mõjuta.

Balloteeritud sai seda —
Saaditutelst küsitud:
Wiieteistkümneks päewaks teda,
Duumast wälja roogitud.

Don Qutollo.

Täiswerd saks ja täiswerd hobune.

Sündinud lugu. Kirjutanud Joh. Vermontus.

Uhes Gestimaa kubermangu pealinnas olimas hobumüügi äris, oli peremees (täiswerd sakslane) enefele täiswerd Inglis hobuse ostnud ja lootis selle eest jällemüües head hinda saama.

Hobune oli aga peru loom ja tegi kutsarile, kes täiswerd Gestlane oli, palju peawalu, nii et kutsar waene päris hädas oli: ähwarda ehk meelita, see oli kõik nagu hane selga wesi.

Wiimaks sai kutsari hing täis, wöttis piitsa ja lasti sellega hobusele paar head sihmatat mööda selga, nii et worbid järele jäiwad, mis kutsari õnnetuseks sealt nii pea ära ei kadunudki.

Peremees sai seda nähes kutsari peale väga wihafeks ja pajatas:

„Kudas sina tohtima täiswerd Inglis hobune lööma, eks sina teadma, et see mitte üks talupoeg hobune ei olema? Sest talupoeg ja tema hobune woima küllalt lööma, sest neil on paks nahk, aga täiswerd saks ja täiswerd hobune ei tohtima mitte lööma, sest olema väga peenifene nahk (millest kõik wanad patud läbi paistawad.) Ei aidanud kutsari wabandused ega palumised midagi, waid ta pidi herra käsul kohast lahkuma, selle eest, et ta täiswerd hobust oli lüüa julgenud . . .

Bersia rahwa wanad tarkused.

(Satrapide tarkuseraamatust.)

Ehitajameistri tartus on järgmine: ehita maja nõnda, et weel ehitada tuleb, paranda maja nõnda, et weel maja parandada on.

Kui satrap (maawalitseja Bersias) ütleb, et tema kõigega rahul on, siis walmista temale weel

parem pesakene, oh suur walitseja, sest rahulolemine on satrapide woorus, aga wooruse eest tasu maksmine — on Ormudsi, walgusejumala meele pärast.

Halb habemeajaja võib hea satrap olla, aga mitte ümber pöördult.

Silmad ja kõrwad. Kõige parem „film“ ei ole mitte see, mis heaste näeb, waid see, mis seda näeb mida näha tahetakse ja kõige parem „kõrw“ ei ole mitte see, mis heaste kuuleb, waid see, mis jeda kuuleb, mida kuulda tahetakse.

Kui kuningas on armuline, mis jääb siis suurele Ormudsiile, kõige ilmade loojale teha?

Wägitükid.

Kõrtsis istuwad metsawaht ja talumees ja räägivad ühest ja teisest . . . Wiimati hakkab metsawaht ennast kiitma ja oma wägitükisid selgitama „Kui ma Wenemaal teenisin,“ räägib ta, „oli mul palju metsloomadega tegemist. Sga sammu peal tuli mulle kas hunt ehk karu wastu. Ühe ilmatu suure karu lasin ma ühe hoobiga maha, siis tuli weel teine ja kolmas — need wirutasin niisamuti maha.

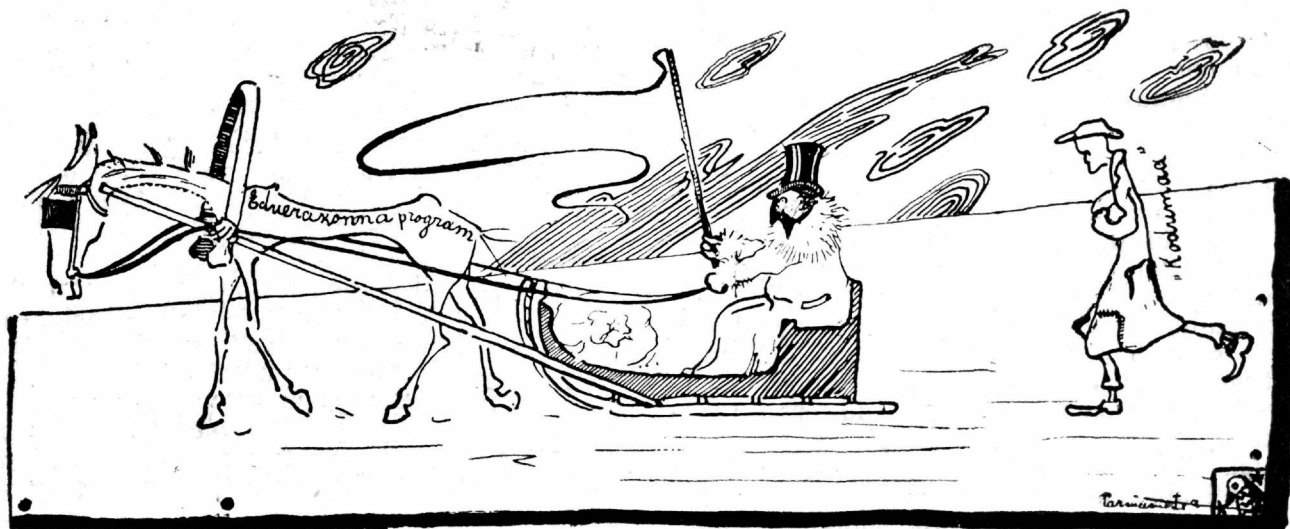
Talumees: Aga waata, minu asti oli palju hullem: lasin meie paruni ees püksid maha ja wirutasin ennast pingi peal wälja.

Seeringas.

*

Naine, — kes oma purjus meest peab koju kandma: „Nüüd pean mina teda weel koju kandma, aga kui ta mind kosis — lubas ta mind kõik elu aeg kätte peal kanda! . . .

*

Kulla pai herra, wõtke mind ka jalaste peale!

Kuu ülewaade ja uuemad sõnumid sündinud asjust.

Tartust. Kui Wene operi seltskond siin „Wanemuises“ etendusi andis, siis oli Demoni etendusel esimene waheaeg väga pill ja eesriie ei tahtnudki üles tõusta. Kõik tartsiwad õnnetust, sest eesriide taga oli kõwat kõnet ja kärmet käimist kuulda. Nüüd on „Matfil“ võimalik selle kohta seletust tuua: Wenelastel oli saali üüri eest weel 20 rubla maksta ja „Wanemuise“ eestseisus artsis, et demon kõige rahaga plehku pistab, sellep. asusiwad kõik eestseisuse liikmed eesriiet kinni hoidma, kuna näitlejad teda jälle üles tirida püüdsiwad. Sellest see rüüselmine sündiski. Näitejuht jooksis kõige aja üles ja alla, tõi alt kassast raha „Wanemuise“ eestseisuse kätte. Kui wiimane kopik makstud, siis lasti armulikult eesriie üles tõmmata. Ja sehwot on sehwot! Kui pu'kit ei ole, siis nahtit ei saap!

Tapalt. Meie alewitul ei jää oma eeskujuliku juhatus ja termisele wärskle õhu poolest enam midagi soowida üle, kui mitte mõnda kooraribet ja lehkawat kassi surnukeha, mis uulitsatel wedelewad, maha armata ei tule.

Tallinnast. Inimeste laste müümine. Hiljuti müüsiwad Tallinna herrad oma naha ära, kuna nahka alles peale surma kätte saadi, nüüd on keegi elusad lapsed tsirkuse mees-tele ära müünud. Ema andnud neid mehele kaswatikudeks, see arwanud aga paremaks lapst rahaks ümber ajada.

Lätimaalt. Korralik taganemine. Wickermis oli metsawendade ja politseinikkude wahel poolteise tunni pikkune lahing, kus juures metsawendad täies korras taganenud, kuna pealetungijate kahju suur on.

Wemblaft. Tulesorijate pidu teheega. Sihawõttes oli meil tore pidu, mis punkti pealt õigel wäljatuulutatud ajal peale oleks hakanud, kui ta mitte poolteist tundi määratud ajast hiljemaks poleks jäänud. Etendati näitemäng „Joomawennad“, mis pidulistele väga meeldis. Tuletas ta ju elawalt käesolewat olewiku meelde ja oli selle pärast publikumi meeleleoluga nõnda ütelda lähedas suguluses. Pidukord oli ütlemata ilus, nii waba, kus igamees tegi mis ta tahtis — sest korda polnud olemas. Etenduse ajal sõõdi, joodi ja jalutati saalis ja saalist wälja, mõned magasiwad, ja mõned katsu-

siwad pingiotjade peal „oma trompi“ lüüa. Puhwet oli theega mõeldud teha, aga kannudest wõolask thee asemel tehee* wälja, mis rahwaft wäga erutas.

Tartust. ERG koosolek ja tema juhi suur tarkus. (Oma kirjasaatjalt.) Mõne aja kohta oli meil jälle suur rõem. Eduerakond pidas kunstitemplis oma koosolekut. Rõemust wärisema healega teatas suurjuht, et ERG nüüd walitjuse poolt kinnitatud on ja teda pailaste hulka võib lugeda. See täitis tema südant ja suud suure rõemuga, ta mõttis sõna — ja tarwitas seda sõnaõigust hakatusest kuni lõpuni nõnda, et keegi muu erelane terwel koosoleku ajal oma suud lahti teha ei saanud wõi ei julgenudki.

ERG juht oli seda wäljaurinud, et Karl Mary lihtsalt päris loll õpetlane on olnud. Ta pole muud mõistnud kui natukene Inglise keelt ja sedagi ainult niipalju, et sotsialismuse põhjusmõtteid wõinud Saksa keelde tõlkida. Päris ime, et sakslased ise siamaale pole sellest weel aru saanud. Selle waastu on tema kodumaalt suure teadusemehe leidnud, nimelt Dr. Luiga, kes selle mõtte peale tulnud, et maa ilma inimesteta võib olla, aga inimesed mitte ilma maata. Mis on ühe Mary õpetus niisuguse tarkuse waastu. Lühinull! Oma tulewajel Sakfamaa reisul tahab hra Lõnisson wist sakslastele nende elitust selgeks teha ja seda uut õpetust laiali laotama hakata.

Sõhwist. Meie kirjasaatja kurdab, et sealne mõegamees naisemeeestele peawalu teha. Kellel aga wähegi „lahkem“ naine olla — sellest pühliku mees juu puhtaks — sest mõegamees, . . . noh mõegamees teab juba, kus kivi all wäht on.

Ufi tulla nii wälja, et mõegamees waritseda õõseti naifi ja kelmid oma korda jälle — hobuõid, figu ja muud mammonat, mis aga ripakil. Wae sed mehed ja mammona omanikud!

Luunjaft. Luunja walla wolikogu on wiimajel ajal kiiduwääriliselt tööd teinud: pearahaks on wallarahwa keskel kõigiti „tristlikult“ jisse seatud, nõnda et mõned wäheha maa

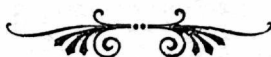
* Tehee — jook thee ja ta lange kollase wedeliku segust. Ladina keeles nimetatakse seda ta alcoholicum conjakum.

peremehe enam peavad maksma, kui suurema frundi omanikud („kellel wähe on, selle käest peab ära wõetama . . .“)

Zartumaalt. Üksi kihelkonna konwent on otjusele jõudnud, et kohalisel rahwal wähe tööd ning toimetusi olla, ia on seepärast oma kohuseks arwanud rahwast selles asjas aidata; nime- tatud konwent on nimelt heaks arwanud kihel- konna posti ära kaotada; siis peab igauks ise katsuma, kudas ta omad postijaadetused kätte saab.

Läänemaalt. Ükskiriku õpetaja pöeb üht iseäralikku haigust: kardab kangeste koeri — ja pruutpaarijõid. Kui need juhtuvad teenistuse ajal kiriku uksest wõi aknast mööda minema, siisetu- lemist ei lähe rääkimagi. Kui pastor mõne koera wõi laulatusele tuleja pruutpaari näeb, kohe püha miha täis saades jätab mees teenistuse karts- põmm pooleli ja pühib käarkambriisse. Kiriku-

seaduste pidamises on ta aga „punnimees.“ Tahab keegi miskit kirikliku talitust teha lasta, peab ta aga seda ammu enne ette teatama. Mäi- tuseks: tahab keegi kihlama minna, peab ta aga kõige esimesel pruudiga kokkupuutumise korral seda õpetajale ette teatama — millal ta kihlama tahab tulla, ja kihluse ajal peab ütleva — millal lau- latusele tuleb. Lapse ristitamisel peab juba ammu enne lapse sündimist teatama, millal ta last rist- titada tahab lasta. Surnu matmisel peab kohe niipea, kui surnul hing wäljas — üks õpetaja juure jooksmata teatama millal mätta tahab. Nagu ku lda, tahta waimulik edaspidi niisugust seadust teha, et surnu juba ise enne surma peab teatama — millal ta ennast mätta tahab lasta. Mitte- etteteatamise korral ütleb pastor lihtsalt: „Si ole warakult ette teatud, jääb te- gemata.“ Jants.

Reisijad.

Kui sõita — siis sõita!“ ütlesiwad Wene sotsial- demokraatide, kui neid Schweitzi Norraße, Norraßt Daanimaale ju. aeti.

Наш. газ.

Wite aastane poeg isale: „Papa, õpeta mind aabedeede laamatud killutama! . . .“

— Wara weel pojakene.

„Si lole kedagi wala“ . . . (mõttes) „Mina nakkafin lomanisid killutama! . . .“

Napoleon.

— Jumalale taeras, minule Rischinew! — ütles Burischlewitsh, kui temal Napoleoni kuulus lause: „Jumalale taewas, minule maa“ — meelde tuli.

„Наш. газ.“

„Kuule Jüts! Kas ja ei tea, kes selle wikati nii ära on nürinud?“

— Kudas ta nüüd siis äkitselt nii nüriks on saanud: poole tunni eest niitis weel nii, et tel- listiwi, mis rohus oli, kohe pooleks löi! . . .“

„Meie Matsi“ lõpradele.

Siluti sai Tallinna raamatukaupmees Jakob Bloompuu luba „Päris Meie Matsi“ wälja anda. Nähtawaste on „Päris Meie Matsi“ wäljaandjal sihiks oma lehega, s. o „Päris Meie Matsiga“, minu toimetatud „Meie Matsi“ rahwa ees ära segada. Kellel asi tundmata, sellel on hakatutes raske wähet teha, sest Bloompuu poolt wälja antud „Päris Meie Mats“ ilmub samasuguse kaane- pildiga, kui minu omagi. Peale selle kuulutab see isand „Päris Meie Matsi“ müra-numbris sellel mõttel, nagu oleks mina järelegiija, kuna tema leht ammugi ilmuda.

See on wale.

Bloompuu sai alles weebruari kuu sees 1907 a. oma „Päris Meie Matsi“ wäljaandmiseks luba, kuna minu toimetatud „Meie Matsi“ wäljaandmise luba juba 8. märtil 1906 a. oli ja sellest ajast on leht alati korralikult ilmunud. Ennemalt oli „Meie Matsi“ luba minu abikaasa nime peale wälja antud, kuna mina aga ise tegelik toimetaja olin. Si Jakob Bloompuu teab wäga hästi, et P. Jaason minu abikaasa on, aga

waletab meelega,

et see ainult juhtumine olla, et minul „Meie Matsi“ wastutawa toimetajaga, P. Jaasoniga ühesugused perekonna nimed olla. Kuulu järele leidnud Bloom- puu oma „Päris Meie Matsi“ toimetajaks nüüd ühe endise kõstri ja „Kooruse“ toimetuse liitme. Sarnaste toimetajatest wõib juba arwata, mis farwa see „Päris Meie Mats“ kannab.

Auustades „Meie Matsi“ wäljaandja

Jakob Jaason.

„Meie Mats“

ilmub 1907 aastal 2 korda kuu- ja maksab aastas, s. o. 24 nrt. pos- tiga 2 rbl., postita 1 rbl. 60 kop., poolest aastast poole wähem. Üksik nr. 10 kop.

Toimetus ja talitus on Tallin- nas, Arewjemi uul. nr. 10.

Kirjalik tellimise adresse: „Meie Matsi“ toimetus Tallinnas. Wene keeli: Купнарь „Меие Марс“, Ревель.

Tellimisi wõtawad vastu kõik auusad raamatukauplused ja ajalehe- tede tellimiste wastuwõtjad.

Reinhold

Pärdi auusammas Lasteaias.

Trükitud M. Antje trükikojas, Tallinnas.

EESTI
RAHVUSRAHVAKOGU
AR